

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ÚNOR >>> 105. sezóna 2014/15

INSCENACÍ ROKU 2014 JE KRÁLOVA ŘEČ

NÁVRATY A ODCHODY HERCE MILANA NĚMCE

CELEBRITA JAKO DALŠÍ INPROJEKT NA MALÉ SCÉNĚ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

14 PŘEDPLATNÉ NA ROK 2014 → HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA ✨ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

ÚNOR

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	1.	19:00	N. V. Gogol – H. Burešová – Š. Otčenášek / MRTVÉ DUŠE			
			Groteskně-satirická komedie založená na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Režie H. Burešová. Městské divadlo Brno			
PONDĚLÍ	2.	20:00	GALAVEČER SMÍCHU			
			Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT. Moderují M. Dejdar, P. Janečková a D. Novotná. Režie J. Brichcín.			
STŘEDA	4.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 21:10	8. REPRIŽA	M
ČTVRTEK	5.	10:00	K. J. Erben – K. Brožek / KYTICE			ŠK
		17:00	KYTICE			L
PÁTEK	6.	19:00	LHÁŘI	KONEC 21:30	11. REPRIŽA	H
SOBOTA	7.	17:00	K. Čapek – J. Čapek / ZE ŽIVOTA HMYZU			DERNIÉRA
			Alegorická hra o lidských ctnostech i nectnostech, která vás zavede do světa běžnému člověku vzdáleného. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
NEDĚLE	8.	18:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 20:40	45. REPRIŽA	
			Náhradní termín za zrušené představení 28. prosince.			
ÚTERÝ	10.	18:00	KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH	KONEC 20:30	7. REPRIŽA	N
STŘEDA	11.	19:00	É.-E. Schmitt / MANŽELSKÉ VRAŽDĚNÍ			Q
			Souboj mezi mužem a ženou, ve kterém jde o život. Gill se po úrazu hlavy a ztrátě paměti vrací z nemocnice, manželka Líza se mu snaží pomoci a připomíná jejich dosavadní společný život. Postupně vycházejí najevo překvapivé okolnosti... Herecký koncert J. Duška a N. Burger. Režie J. Hřebejk. Divadlo Na Jezerce, Praha			
ČTVRTEK	12.	19:00	CABARET	KONEC 21:45	22. REPRIŽA	K
PÁTEK	13.	19:00	É.-E. Schmitt / HESLO MORÁLKA			
			Komedie, v níž autor obratně kombinuje znalost filosofie s pronikavým smyslem pro situaci a ironický postřeh. Hrají N. Boudová, M. Etzler a další. Režie P. Slavík. Divadlo Palace, Praha			
SOBOTA	14.	18:00	HOLKY Z KALENDÁŘE	II. DERNIÉRA	KONEC 20:40	30. REPRIŽA

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	1.	19:30	JENĚNÍ LOJE	Koncert okouzujícího ženského pěveckého tělíska s doprovodem.	
PONDĚLÍ	2.	17:00	P. Michálek / DOMEČEK	Komorní hořká komedie o intimním setkání rozcházejících se manželů. Režie T. Studený. Buranteatr, Brno	
ÚTERÝ	3.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20 34. REPRIZA A2+3'14	
ČTVRTEK	5.	20:00	M. Szczygiel / GOTTLAND	Scénické čtení oceňované, ale v Čechách výbušné knihy o naší zemi z pera známého polského reportéra, jenž na novodobé dějiny českého národa přináší nezatížený pohled člověka odjinud, který by mohl vést k reflexi opomíjených kapitol naší národní povahy. Hrají L. Hejlík, L. Janíková a A. Novotný. LiStOVÁNÍ, Cítolihy	
PÁTEK	6.	19:00	PO PLÁČI SMÍCH	 KONEC 20:20 10. REPRIZA E1'15	
NEDĚLE	8.	15:00	J. Kincel / RÁKOSNÍČEK A JEHO RYBNÍK	Navštivte rybník Brčálník, kde bydlí roztomilý skřítek Rákosníček, a projděte se jeho světem plným hravosti, humoru a písniček. Režie J. Ryšánek-Schmiedtová. Dívaldo Scéna Zlín	

NEDĚLE	8.	17:00	RÁKOSNÍČEK A JEHO RYBNÍK	
PONDĚLÍ	9.	8:30	RÁKOSNÍČEK A JEHO RYBNÍK	ŠK
		10:00	RÁKOSNÍČEK A JEHO RYBNÍK	ŠK
ČTVRTEK	12.	19:00	L. Procházková / CELEBRITA	 str. 8–9 PREMIÉRA
			Svrázný profesor Marek, jehož skepse se rozplývá až pod doušky whisky. Posluhovačka Ema, která umí napsat esemesku. Řada komických nedorozumění nejen v telefonních hovorech. A hlavně novoroční poselství, které má profesorská celebrita pronést. Co vzkáže dnešnímu světu? Hrají L. Vlášková a Z. Rumpík. Režie M. Pulišová j. h. Uvádíme v cyklu INprojekty (Malé inscenační projekty světových novin) .	
PÁTEK	13.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20 36. REPRÍZA A1'14
NEDĚLE	15.	18:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	KONEC 20:15 38. REPRÍZA
ÚTERÝ	24.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10 24. REPRÍZA F2'14
PÁTEK	27.	10:00	TUČNÁCI NA ARŠE	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA ŠK

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	3.	19:00	JMÉNO RŮŽE	HRADEC KRÁLOVÉ (KLICPEROVO DIVADLO)
ČTVRTEK	5.	19:00	BALADA PRO BANDITU	PROSTĚJOV
SOBOTA	7.	19:00	JEPTIŠKY	MLADÁ BOLESLAV
STŘEDA	11.	19:30	APARTMÁ HOTELU PLAZA	VYSOKÉ MÝTO
PÁTEK	13.	19:00	JMÉNO RŮŽE	KOLÍN

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

Isaac Bashevis Singer / KEJKLÍŘ Z LUBLINU

 str. 12–15

Divadelní ztvárnění světoznámého románu o muži, jemuž je jeho vlastní život malý, ale který dokáže pronikat zamčenými dveřmi dál a dál, za hranice reálného lidského osudu.

Jaša Mazur je kejkliř povoláním i povahou. Hravě chodí po provaze, ale chtěl by létat. Má mnoho žen, ale chtěl by všechny. V každém z jeho domovů je mu těsně, ale žádný z nich nechce opustit. Nevěří v Boha, který je pro něho moc přísný a příliš abstraktní, ale poznatelná jsoucnost Boží mu citelně schází. Když na ni ještě citelněji narazí – nebo to alespoň tak vnímá – rozhodne se žít opačně extrémním způsobem. Zatímco většina jeho žen žije pořád stejně, jako by říkaly, že život je v zásadě možný.

Isaac Bashevis Singer (1904–1991) je nejslavnější židovský spisovatel, nositel Nobelovy ceny za literaturu. Narodil se v Polsku a před Hitlerem prchl do USA. V jeho díle se projevuje silný hlad po životě, hnaný vědomím smrti a zkázy v zádech. Jeho metaforou je velmi často sex. Singerův Kejkliř z Lublinu je vášnivé drama o hnacích silách života. O ošidnosti mezí, v nichž se pohybuje osobní svoboda. O nádhře snů, neodolatelnosti dravé touhy, neodčinitelnosti ublížení, neoblomnosti svědomí a síle odpuštění.

V titulní roli Martin Mejzlík. Režie Marián Pecko j. h.

HRAJEME:

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

L. Lagronová / PO PLÁČI SMÍCH

Intimní hra plná nečekaného humoru, očekávaného pláče a obnažených duší. Čtyři ženy, čtyři osudy, čtvero chápání světa a čtyři neobyčejné herecké příležitosti. Hrají P. Janečková, L. Zbranková j. h., D. Novotná a L. Vlášková. Režie R. Žák j. h.

T. Firth

HOLKY Z KALENDAŘE

🔗 str. 20–21

Laskavá komedie vycházející ze skutečné události, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném klášteře dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice v luxusním apartmá číslo 719 hotelu Plaza v New Yorku. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svůdce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů – to vše v těsné blízkosti diváků na Malé scéně ve dvoře. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, V. Macková a P. Borovec. Režie P. Novotný.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomedie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špiner j. h.

B. Brecht

KAVKAZSKÝ KRÍDOVÝ KRUH

🔗 str. 10–11

Legenda o odvaze, lásce a spravedlnosti uprostřed dějinných proměn. Ve válečné vřavě ztrácí guvernérova žena malého syna, jehož se ujme její služka. Která z nich je pak pro dítě skutečnou matkou? V hlavních rolích L. Špiner a V. Macková. Režie P. Novotný.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v jednom z nejlepších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špiner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Dva spolužáci z oxfordské univerzity se touží co nejdříve zasnoubit se svými láskami. Chybí jim však oficiální doporučení vážené osoby, jak vyžaduje dobová etiketa. Co teď? Počkat na příjezd bohaté tety z Brazílie, nebo někoho přemluvit, aby se za ni přestrojil?! Hrají P. Borovec, L. Špiner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

M. Uhde – M. Štědroň / BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zločnicka Nikoly Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. V hlavních rolích J. Musil nebo T. Lněnička j. h. a P. Tenorová j. h. Režie M. Tarant j. h.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch neabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. Mladí manželé se nastěhují do venkovského domu, který však stále ještě obývají i duchové bývalých majitelů... V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život řádových sester. Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a P. Tenorová j. h. nebo J. Ondrušková. Režie L. Olšovský j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

🔗 str. 7

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep, strach a nedůvěru v sebe sama, aby se postavil do čela národa v jeho těžké chvíli. Hra nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké politiky. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

M. Bulgakov / ZOJČIN BYT

Vtipná, byt nelitostná groteska z dob, kdy mít vlastní ložnici byl protiprávní luxus, z lidí se stávali „soudruzi“, z osobností vyvrhelové a z nicek oficiální persony s imunitou... V hlavních rolích J. Janoušková, A. Postler, M. Mejzlík a L. Špiner. Režie J. Klimsja j. h.

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	1.	15:00	F. Pavlíček / TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA	✦
			Výpravná pohádka s písničkami o Plaváčkovi. Režie M. Schejbal. Pro děti od 5 let. Divadlo A. Dvořáka Příbram	
PÁTEK	13.	19:00	DIVADELNÍ BÁL	
SOBOTA	14.	19:00	PARDUBICKÝ PLES	
STŘEDA	25.	19:00	MANDRAGE – O(D) ZAČÁTKU	✦
			Akustické turné populární plzeňské kapely mapující její čtrnáctiletou historii. Znamé hity tentokrát uslyšíte v originálním divadelním aranžmá a s doprovodem orchestru.	
NEDĚLE	29.	19:00	J. Murrell / JEŠTĚRKA NA SLUNCI	✦
			Komedialně laděná hra zachycující odvrácenou tvář skandálního života herečky S. Bernhardtové. Hrají H. Maciuchová a J. Satoranský. Režie J. Kališová. Divadlo v Řeznické, Praha	
PONDĚLÍ	30.	19:00	A. Ball / PĚT VE STEJNÝCH ŠATECH	✦
			Hořkosladká komedie o družičkách, které se nechtějí účastnit svatebního veselí... Nevhodné pro diváky do 15 let! Hrají S. Pogodová, M. Doležalová, M. Šťastná a další. Režie J. Jirků. Divadlo Na Fidlovačce, Praha	
ÚTERÝ	31.	18:00	D. Drábek podle W. Shakespeara / ROMEO A JULIE	
			Nové zpracování legendárního příběhu veronských milenců, v němž je nesmiřitelnost nejen rodová, ale i rasová a sociální. Režie D. Drábek. Klicperovo divadlo Hradec Králové	

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	1.	15:00	U. Hub / TUČNÁCI NA ARŠE	PREMIÉRA
			Úsměvný i poučný biblický příběh. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špíner. Režie M. Pecko j. h.	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

DIVADELNÍ BÁL

ROMEO A JULIE

KRÁLOVA ŘEČ JE INSCENACÍ ROKU 2014

M. MEJZLÍK A J. KALUŽNÝ, **KRÁLOVA ŘEČ**, FOTO J. VOSTÁREK

Východočeské divadlo zakončilo rok 2014 do posledního místa vyprodanou reprízou situační komedie **A je to v pytlí!** Po uvolněním silvestrovském představení ředitel divadla Petr Dohnal spolu s náměstkem primátora Jakubem Rychteckým, v jehož gesci je právě kultura, vyhlásili výsledky tradiční divácké ankety o nejoblíbenější inscenaci roku.

Divácky nejúspěšnější inscenací roku 2014 se stala KRÁLOVA ŘEČ z pera dramatika a filmového a televizního scenáristy Davida Seidlera. Režie osobního dramatu o smyslu lidského poslání se ujal Petr Novotný. V hlavních rolích budoucího britského krále Jiřího VI., jenž se potýká s vadou řeči, a jeho excentrického logopeda Lionela Logua excelují Martin Mejzlík a Jiří Kalužný. Hru vycházející ze skutečných reálií, která však nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké

politiky, proslavilo její nedávné filmové zpracování ověřené mnoha cenami, včetně čtyř Oscarů.

Pomyslnou druhou příčku obsadil slavný muzikál **CABARET** z autorské dílny tvůrců neméně známého Chicaga Johna Kander a Freda Ebba a Joea Masteroffa. Pod režii je opět podepsaný Petr Novotný, jenž do hlavních rolí obsadil Martinu Sikorovou jako Sally Bowles, Ladislava Špinera coby Cabaretiera a Josefa Pejchala, který ztvárňuje Clifforda Bradshawa. Cabaret se ihned po své newyorské premiéře v roce 1966 stal senzací a posléze jedním z nejúspěšnějších muzikálů v historii, což potvrzuje i úspěch na prknech pardubického divadla. Jeho téma je stále divácky atraktivní, přestože se vymyká střednímu zábavnému proudu. Největší slávu muzikálu přineslo také filmové plátno, snímek s Lizou Minnelli a Michaellem Yorkem v hlavních

rolích získal celkem osm Oscarů. Úspěch o silvestrovském večeru slavila i právě odehraná komedie mistrů svého žánru Raye a Michaela Cooneyových **A JE TO V PYTLÍ!**, které podle diváků patří v oblíbenosti třetí místo. Současnou komedii o jedné nevydařené adopci režíroval Robert Bellan, jehož domovskou scénou je Slovácké divadlo v Uherském Hradišti. Hlavní role nonkonformních bratrů si očividně stále užívají Ladislav Špiner, Petr Borovec a Josef Pejchal.

Možnost zvolit inscenaci roku měli opět i novináři a kritici – Cenu novinářů letos obdržela básnická intimní hra nejpozoruhodnější české dramaticky současnosti Lenky Lagronové **PO PLÁČI SMÍCH**. Text plný obnažených duší, ale i nečekaného humoru na Malé scéně ve dvoře režíroval člen našeho hereckého souboru Radek Žák, který si ke spolupráci přizval kolegyně Petru Janečkovou, hostující Lenku Zbrankovou, Dagmar Novotnou a Lídu Vláškovou. **Závěrem statistika – v roce 2014 Východočeské divadlo navštívilo 122 659 diváků, čímž se pardubická scéna znovu řadí mezi nejnavštěvovanější jednosouborová divadla v České republice. Počet akcí pro diváky uskutečněných na scénách Východočeského divadla činil celkem 540, což je nejvíce v historii divadla! Nejnavštěvovanějším titulem roku 2014 se stal muzikál Cabaret, který během roku vidělo 7 866 diváků.**

RaŠ

CABARET, FOTO M. KLÍMA

A JE TO V PYTLÍ!, FOTO M. KLÍMA

PO PLÁČI SMÍCH, FOTO J. FAUKNER

Nový INprojekt prožijete ve společnosti Celebrity Lenky Procházkové...

M. PULISOVÁ

... V REŽII MONIKY PULISOVÉ

Spisovatelka Lenka Procházková je známá především jako prozaička, autorka řady ceněných románů, z nichž jmenujme alespoň novelu o Janu Masarykovi Ministr, historický román Beránek nebo Růžovou dāmu. Posledně jmenovaný román vyšel u nás původně pouze v samizdatu v edici Petlice, neboť jako signatářce Charty 77 bylo Lence Procházkové oficiální vydání knihy tehdy znemožněno. Satisfakcí ovšem bylo jeho zahraniční vydání, za které autorka obdržela americkou Cenu Egona Hostovského. Divadelních her nenapsala dosud zrovna mnoho. Kromě Celebrity jsou to především Apoštol, Cizí žena a divadelní adaptace filmového scénáře jejího otce Jana Procházky Ucho. Prozatím jsou českými divadly, řekl bych, neprávem opomíjené. Jedné z nich, **CELEBRITĚ**, dáme nyní prostor v našem divadle – ve čtvrtek 12. února budete mít možnost vidět vůbec první scénické uvedení této hry. Dosud však již byla Celebrita během dvou večerů čtena – samotnou autorkou loni v listopadu v Jazzové sekci v Praze a o chvíli předtím v říjnu na festivalu Goethův podzim v Mariánských Lázních hercem Václavem Postráneckým. Při našem scénickém uvedení v cyklu INprojekty (Malé inscenační

projekty světových novinek) se můžete těšit na Zdeňka Rumpíka v roli filosofa Marka a na Lídu Vláškovu v roli jeho posluhovačky Emy. Krom jejich dialogů v inscenaci zazní řada dalších hlasů z četných telefonátů a rádia. Krom glosování stavu současného světa budete svědky i mnoha gagů a komických nedorozumění. Režisérkou tohoto večera bude mladá slovenská režisérka **MONIKA PULISOVÁ**, kterou jsme požádali o několik jejích slov...

Lenka Procházková je známá čtenářům více jako prozaička. Zнала jsi již dříve její tvorbu? Bohužiaľ nie. Teraz po nej siahnem.

Celebrita je jednou z mála jejích divadelních her. Čím si tě na první přečtení získala?

Vtipom! Tak dobre som sa už dávno nezasmiala a to sa mi nestáva často.

Celebrita Lenky Procházkové uvádí na scénu postavu filosofa, který již, dle svých slov, nepatří do dnešního světa a polemizuje s ním. Co ti na jeho postoji k současné společnosti připadá nejvíce trefné? Je pro tebe svým myšlením sympatický?

Zbožňujem ho. Sama mám niekedy pocit, akoby som sa narodila v nesprávnej dobe a cínie sa mi za „zažltnutými“ časmi. Je to akási túžba po neznámom, lepšom. Ale normálne žijem, kde teraz som. Náš filozof však dnešok neznáša, nevie v ňom chodiť, je pre neho príliš nezrozumiteľný, a tak sa doma zabarikádzuje a hundre do prázdna. Je zúfalo komický.

Filosof je požiadaný o novoročný poselství a premýšľá, čo svetu vzkázať. Co bys mu vzkázala ty, kdybys byla o něco takového požádána?

Asi by som to odmietla, nemám rada okázalé reči.

Objevuješ ráda nové hry? Co tě na současné dramate zajímá? Rada objavujem hry a nezáleží, kedy boli napísané. Na hre ma musí zaujať téma, musím rozumieť, čo hovorí. Potom mám rada postavy čudákov a text s metaforami.

Forma scénického čtení ti vyhovuje? Jakou s ní máš zkušenost? Rada skúšam s hercami. Scénické čítanie je rýchlo – niekedy aj to dobre padne. Na výške sme stále robili nejaké čítanie, lebo nebolo dosť času na skúšanie. Musím priznať, že som detailista pipľajúci sa v nuansách a často potrebujem na prácu viac času. Tiež mám rada na javisku akciu, ktorá je však pre herca s papierom

v ruke náročná. Ale zasa čítanie dovoľuje zamerať sa výsostne na text, čo je výzva.

Původně jsi na bratislavské VŠMU studovala obor divadelní management. Co tě následně přimělo, abys přestoupila ke studiu režie a dramaturgie? Začala som sa nudiť.

Práce produkční je především organizátorská. Ú režie je tento aspekt také důležitý, ale samozřejmě ne jediný. Kde se v tobě bere potřeba organizovat? Pokud tedy v tobě ještě zůstala.

Organizácia nebola mojou potrebou, ale potrebovala som ju pri práci. Je pravda, že riadiť ľudí so sebou nesie pocit istoty, že má človek všetko vo svojich rukách. Viktor Lukáč, slovenský rozhlasový aj divadelný režisér, hovorí: „Maminka a režisér má vždy pravdu.“

Dají se podle tebe všechny tři zmíněné profese kloubit a pracovně se jimi zabývat?

Snažila som sa o to, ale zistila som, že je to kontraproduktívne. Je dobré, keď sa pri jednom projekte človek plne sústreďí na jednu vec. Trojjedine som sa hádala sama so sebou: dramaturg kričal, že tá strana sa nesmie škrtáť, režisér chcel viac javiskovej metafory a produkčný len krútil hlavou, že to nie je dosť marketingovo zaujímavé.

V Bratislavě jsi rovněž učila na konzervatoři mladé herce. Jaká to pro tebe byla zkušenost?

Skvelá! Odporúčam ju každému mladému režisérovi. Máte k dispozícii súbor, s ktorým môžete experimentovať. Študenti vám nezrušia skúšku kvôli natáčaniu seriálu alebo dabingu, sú to mladí dospelí plní zmatku a lásky a nie je ťažké získať si ich dôveru, pretože sa im ešte chce hľadať.

Jakými činnostmi se zabýváš v poslední době, kdy jsi přesídlila do Prahy?

Vlastne pokračujem vo svojom živote, aký som viedla v Bratislave, len tu je to viac hektické a snažím sa spoznávať nových ľudí, s ktorými by som mohla spolupracovať. Napísala som divadelnú hru – rozprávku, robím dramaturgiu pre kultúrne centrá, pripravujem vlastný divadelný projekt... Vlastne, mám pocit, že som sa naozaj osamostatnila a idem na vlastnú päsť.

ZdJ

SPONZOR POŘADU:

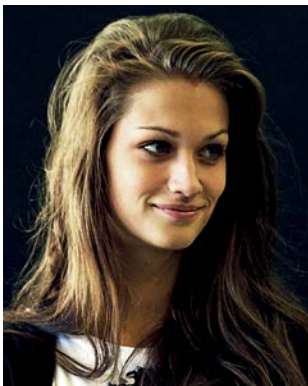

VERONIKA MACKOVÁ JE UŽ V ANGAŽMÁ

Na začátku ledna se novou členkou našeho hereckého souboru stala studentka posledního ročníku Pražské konzervatoře **VERONIKA MACKOVÁ**, která po hlavní roli v novince na repertoáru **Kavkazském křídlovém kruhu** nyní zkouší s Mariánem Peckem inscenaci **Tučňáci na arše**. Vídat ji však můžete také v komedii **Lháři** nebo v inscenacích **A je to v pytli!** a **Apartmá hotelu Plaza**, ve kterých převzala role za Petru Tenorovou, s níž se ještě alternuje v **Zojčině bytě**.

Veronice přejeme do jejího prvního angažmá:
ZLOM VAŽ!

RaS

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Na poslední adventní víkend Východočeské divadlo přichystalo premiéru dramatu slavného německého dramatika Bertolta Brechta **Kavkazský křídový kruh**, které se na pardubické jeviště vrátilo po pětatřiceti letech. Nadčasovou legendu o odvaze, lásce a spravedlnosti uprostřed dějinných proměn nazkoušel Petr Novotný, v jehož režii se v hlavních rolích blýskli konzervatoristka Veronika Macková a stálíce našeho ansámblu Ladislav Špiner. Divákům se v dobrém světle představila i nová posila souboru Jana Ondrušková. Poslední premiéra roku 2014, byla sice z vážnějšího ranku, ale nechyběly v ní ani humorné situace a hollywoodský happy end, takže diváci odcházeli zpět do svých vánočně vyzdobených domovů spokojení. Nyní se ale na chvíli vraťme v čase a nasajme sváteční atmosféru oslav po zdařilé premiéře...

RaS

A. POSTLER A L. ŠPINER V KAVKAZSKÉM KŘÍDOVÉM KRUHU, FOTO J. VOSTÁREK

SCÉNOGRAF IVO ŽÍDEK S REŽISÉREM PETREM NOVOTNÝM NA POPREMIÉROVÉM SPOLEČNÉM SETKÁNÍ VE FOYER.

VERONIKA MACKOVÁ A LÁDA ŠPINER – HVĚZDY VEČERA A JEJICH PÓZA PRO PŘÍTOMNÉ FOTOGRAFY.

MLADÉ, PŮVABNÉ A TALENTOVANÉ – VERONIKA MACKOVÁ A JANA ONDRUŠKOVÁ – NOVÉ TVÁŘE NA NAŠEM JEVIŠTI.

PARDUBICKÝM DIVÁKŮM SE V INSCENACI POPRVÉ PŘEDSTAVIL I KONZERVATORISTA JOSEF LÁSKA.

V „KRUHU“ SE OBJEVUJE NĚKOLIK SVĚŘENCŮ ZDENĚKA RUMPÍKA ZE STUDIA LAIK, MARTIN SCHREINER DOKONCE VE VETŠÍ ROLI.

NA ZDRAVÍ! NA ÚSPĚCH PREMIÉRY SI PŘIPIL TAKÉ JOSEF PEJCHAL.
FOTO JIRÍ SEJKORA

Návraty a odchody herce Milana Němce aneb Herec na cestách

S MANŽELKOU MONIKOU A SYNY VAŠKEM A TONDŮ, FOTO J. SEKORA

Když jsme se po zkoušce Kejklíře z Lublinu setkali v klubu, oba jsme se neubránili úsměvu. Milan si hned vybavil, jak nás jako malé – mě a Tomáše Novotného (dnes herce, syna Dagmar a Pavla Novotných) – vezl bílou Škodovkou 120 z Prahy z dabingu. Já se zase neubránila tomu, abych si nevzpomněla na jednu z jeho prvních rolí v našem divadle, a to Floridora/Célestina v Mam'zelle Nitouche (1998). Tenkrát mi připadal velký, dospělý, my s Tomášem jsme pro něj zase byly děti. Dnes tu spolu sedíme, povídáme si o svých vlastních dětech – jeho Vašíkovi a Toníkovi a mém malém Toníkovi – a shodujeme se, že dnes už ten desetiletý rozdíl mezi námi jako by nebyl...

Po velmi úspěšných deseti letech ve Východočeském divadle odešel MILAN NĚMEC do Městského divadla v Brně, jež je známé především svou muzikálovou scénou. Po sedmi sezónách v Brně zkouší Milan opět u nás v Pardubicích v inscenaci KEJKLÍŘ Z LUBLINU a už nejen v zákulisí se šušká o jeho návratu – vrací se, nebo nevrací? Toť otázka... Vlastně jsem se zpočátku ani nestihla zeptat, Milan začal o tomto tématu sám od sebe. Správně předpokládal, že bych se ho tak jako tak zeptala.

... Na otázky – kde jsem, kam jdu a co bude – se už dávno neodvažuju dávat jednoznačnou odpověď! Po tom všem, co probíhalo poslední léta a co se mi toho všeho v životě nachumělilo, se už vážně radši nechám jen překvapit, jak to všechno dopadne... (SMÍCH) Už nejsem zdaleka tak suverénní jako před pár lety, abych si myslel, že dokážu mít na všechno jasnou odpověď. Jak se říká – když si člověk dělá plány, tak se pánbůh směje! Třeba by mě nikdy nenapadlo, že svých prvních deset let u divadla budu v Pardubicích, i když z dnešního pohledu bych tu zkušenost nevyměnil za nic na světě! A taky by mě rok předtím, než jsem odešel z pardubického divadla, nenapadlo, že se vrátím do Brna, a to už jsem tam sedm osm let! Pravda je, že na konci minulé sezóny jsem se zastavil za Petrem Dohnalem a bavili jsme se o tom, že bych se chtěl Pardubicím přiblížit zatím jen třeba nárazově, pohostinsky v nějaké inscenaci, ale že bych rád, jak to jen půjde, ten přestup v budoucnu uskutečnil se vším všudy. Tak a teď jsme někde na cestě. Je leden a já mám v Brně za týden ještě premiéru, ale už zkouším tady... Takže kde budeme v červnu si opravdu netroufám odhadnout... Uvidíme... Samozřejmě by se to taky dalo udělat radikálně – u jednoho stolu říct, dneska tady končím, nebo u druhého,

dneska tu začínám, ale to je, myslím, násilí, kterého bych se zbytečně dopouštěl na obou stranách. K tomu mě naštěstí zatím nic netlačí.

Ani cestování ti nevádí? Přece jen je to dohromady spousta času na cestách mezi Brnem a Pardubicemi.

To mi vadí ze všeho nejmíň. Jsem rád pořád v pohybu, navíc to je jen hodina a půl cesty. Dnes dojíždí za prací mraky lidí a někteří mají oproti mně ještě tu nevýhodu, že to musí všechno odsedět za volantem. Za mě to rozhodne mašinfíra a České dráhy, já to jenom zaplatím. (SMÍCH)

Když jsi odcházel do Brna, tak to ale bylo se vším všudy, ne? Přestěhoval ses i s rodinou...

Ano. To byla taková svižnější varianta a udělali jsme to opravdu zhurta. Prodal jsem v Pardubicích byt, koupili domeček v Řečkovících, ale nakonec se ukázalo, že Brno pro nás pro všechny nebude ideální místo pro život. Pro mě nebylo tak složité si zvyknout, já jsem se vlastně vracel. Ale moje žena Monika si tehdy v cizím prostředí sama s dvouletým dítětem nezvykla. Pro ni to muselo být asi opravdu moc těžké. Tak jsme to nelámali přes koleno, Monika se po roce vrátila zpátky a já jsem se rozhodl do Brna dojíždět. A je pravda, že ani já jsem v té době neměl jistotu, kterým směrem se to vyvine a do jaké pozice se v Městském divadle dostanu. Začínal jsem tam opravdu od píky – nejdříve i v muzikálových company, ale trvalo to asi tak dvě sezóny, než jsem se zase dostal do „první lajny“. V Brně je to jiné – mnohem víc lidí, ale zase tak víc práce, bochník, ze kterého se kouše, je větší. Nakonec musím říct, že co se týče práce a příležitostí, jsem tam měl na růžích ustláno. Ředitel Standa Moša je velkorysý člověk, a když jsem za ním byl, abych mu řekl o svém rozhodnutí, sice s velkým smutkem, ale moje důvody k odchodu pochopil. On je také otec a dneska už i dědeček a velmi dobře rozumí tomu, co pro člověka rodina znamená. Zkrátka, důvodem, proč se chci vrátit, je, že bych rád ještě párkrát dovedl svoje děti do školky a do školy, něco s nimi zažil, protože žádné další děti už asi nebudou, nebo o tom nevím... (SMÍCH) Letí to strašně rychle a největší investice, nejtvrďší devíza, kterou může dospělák dítěti dát, je jeho čas!

Když jsem šel do Brna, hlavní důvod byl ten, že jsem potřeboval změnu, nový vzduch do plíc. V každé profesi je taková ozdravující změna, myslím, potřebná. Samozřejmě to kolikrát může být i krok k horšímu. Ale co je horší? A co je lepší? To nikdy nevíš. A i z toho špatného se dá vždycky něco vyzobit. Je to prostě tak, že co tě nezabije, to tě posílí.

Když jsi odcházel v roce 2007 do Brna, v rozhovoru do Divadelních novin jsi říkal, že už tě nebaví chodit na jistotu – proč raději nešlápnout vedle? Chci říct, byl jsi tu populárním hercem především muzikálovým a komediálním. Lákalo tě zkusit si i drama, zkrátka něco jiného? Podařilo se ti to?

V Brně k tomu došlo. Ale těžko říct, jestli to byla náhoda nebo jestli to prostě přichází třeba taky s věkem, protože pro kluka mezi dvacítkou a třicítkou moc charakterních, vážných rolí není, kdežto později se jich už najde víc. Jako by do nich herec musel dozrát. K vyložené nesympatickým postavám jsem se pak dostal i před kamerou, třeba v seriálu Vypřávej nebo První republika.

Ve Východočeském divadle právě zkoušíš s režisérem Mariánem Peckem Kejkřlíře z Lublinu. Rolí Wolskeho alternujete s Tomášem Lněničkou z Klicperova divadla. O jakou roli se jedná?

My jsme impresáři hlavní postavy – kejkřlíře, který svým komplikovaným životem jako by balancoval na laně, a my ho vlastně paseme, staráme se o něj... S Tomášem alternujeme právě kvůli tomu, aby se dalo vše organizačně lépe zvládnout, logisticky překlenout to mezidobí.

A je to krásná role! V poslední době jsem vůbec vděčnější za zajímavou a pěknou roli s menším rozsahem, ve které se člověk neudře jako v hlavní roli, kde na něm všechno leží. Jsou to čtyři ucelené výstupy, které jsou pro příběh důležité, jsme vlastně průvodcem hlavní postavy. Jak říká kolega Lexa Postler: „Kamarád hlavní role je vždycky lepší.“ (SMÍCH)

Jaké to je zkoušet po takové době zase v Pardubicích?

No, když jsem si sedl na zkušebnu č. 2, kde normálně probíhají čtené zkoušky, tak mi připadlo, že jsem se odtud zvedl včera! Myslel jsem si, že to bude jiné, měl jsem i malinkou obavu, ale bylo to příjemné! Je tam pořád stejný koberec, stejný nábytek, stejný ubrus. A až na nějaké výjimky, stejná parta lidí. Takže nakonec mi ten odskok ani nepřipadal jako sedmi sezónní! Teď navíc v kontrastu s premiérou, co máme v Brně za týden, je to oáza klidu a pohlázení po duši. V Brně totiž zkoušíme fantasy muzikál, pohádku Let snů Lili, kde máme asi 30 dětí v alternacích, tzn. 60 celkem a ještě 30 lidí ve sboru, takže je nás dohromady 97 plus padesátičlenný orchestr... Tak když vyletím z tohohle úlu a sednu si na květinu v podobě pardubické zkušebny, kde komorně rozebíráme text a máme tady takový komfort, že si můžeme týden intimně povídat o tom, co se k nám dostalo za látku atd., tak to je pro mě odměna. Ale ten bláznec je taky dobrý! Miluju to! (SMÍCH) Teď zrovna jsou to dva extrémy proti sobě.

A co tvoje kapela Dr. Swing? Hrajete ještě?

Jo, jo, ale je to už jen taková existenčně skomírající kutálka. Myslím, že to nejlepší už je za námi, a počet vystoupení řídne tak, že hrajeme už jen párkrát do roka, předtím to bylo třeba i několikrát za měsíc. Dřív byly naším obdytistěm oslavy, večírky a opulentní akce různých firem např. v Obecním domě, kam jsme se duchovně hodili, zároveň jsme byli dobře zaplacení... Po roce 2008 ovšem akcí ubývalo, →

firmy přestaly do takových věcí investovat, čímž se nám zmenšilo pole působnosti. Ale stále jsme schopní sejít se v plné síle, a když je zájem, zahrát! Když si to tak spočítám, je to vlastně nádhera – hrajeme už 16 let! Díky kapele jsem se dostal i do zahraničí, seznámil jsem se zajímavými lidmi... Vždycky to pro mě bylo dobré občerstvení vedle divadla – zajet si do Prahy zahrát do Obecního nebo třeba do Grandhotelu Pupp... (SMÍCH)

(MILANOVI ZAZVONÍ TELEFON. S ÚSMĚVEM HO ZVEDNE A POZDRAVÍ: AHOJ BRÁCHA! SAMOZŘEJMĚ SLYŠÍM CELÝ ROZHOVOR O TOM, JAK SE SYNOVÉ SKLÁDAJÍ MAMINCE NA NOVOU PRAČKU.)

... Snažíme se mamce trochu vypomáhat. Je to chudá důchodkyně, a když něco potřebuje, tak se všichni třeba složíme. Teď bude hrozně šťastná, že má doma novou pračku. V podstatě opožděnej Ježíšek...

Říkáš všichni – kolik ty těch bratrů vlastně máš? Dva?
Tři!

A co dělají?

Jeden bratr zůstal v Jihlavě, odkud pocházíme a kde právě žije i mamka. Druhý je v Žirovnici, kde si našel ženu, která

dělá v místní knoflíkárně. To je náhodou docela známá firma, určitě i tady v divadle. Nedávno jsem u nás v Brně v krejčovně viděl krabičku z žirovnické knoflíkárně, kterou možná zrovna expedovala moje švagrová! (SMÍCH) Nejmladší brácha je v Německu a podniká v různých aktivitách, od hoteliérství a restaurátérství přes správu webových stránek až k výrobě zesilovačů k elektrickým kytarám... U něj je paradoxní, že na elektroprůmyslovce propadl z němčiny! Vzpomínám si, jak nad ním tehdy náš táta stál a brácha nebyl schopnej zapamatovat si první slovíčka v učebnici, jako byly was, wo, wer. Zatímco dnes v němčině programuje a má z ní i státní zkoušku! (SMÍCH)

Takže bratří nic společného s divadlem nemají. Za to dvě dva synky je v divadle vidět už teď! Mladší Tonda hraje v inscenaci Kavkazský křížový kruh, Vašík je členem studia LAIK. Máš pro ně vysněnou nějakou jinou budoucnost? Nebo by ti nevydilo, kdyby šli v tvých šlépějích?

Je pravda, že kluci mají k divadlu asi blíž než jiné děti, ale nemají žádnou protekci, vždycky prošli seriózním konkurzem! My je do divadla rozhodně netlačíme. Divadelní provoz je náročný

a v provozu domácnosti je to vlastně akorát komplikace a starost navíc. I když mi to přináší radost vidět je na jevišti nebo je legrační slyšet jejich jména v hlášení inspicienta... Navíc divadelní prostor je pro dítě nesmírně přitažlivý... A vůbec! Nemám dělat spíš rozhovor já s tebou? Ty jsi přece taky dcera herečky (LÍDY MECERODOVÉ – POZN. RED.)! (SMÍCH)

No a právě proto se takhle ptám! (SMÍCH) Herci přece dost často svým dětem tohle povolení vymlouvají. Já to měla na talíři dnes a denně: Ne, abys byla herečkou! (SMÍCH)

No a nejsi! Skoro... Samozřejmě netuším, kam to kluky jednou zavane a co budou dělat... Rozhodně netrpí přemírou hereckého talentu a výraznými uměleckými vlohami (SMÍCH), ale řekl bych, že jako dětští herci jsou šikovní, použitelní a roztomilí. A přece je na jevišti nepřívážu! (SMÍCH) Žádný brek nikdy nebyl, když se muselo na zkoušku. I když myslím, že třeba Tonda by nejradši seděl v divadle na vrátnici a otvíral dveře. Už ho vidím (a on sebe určitě taky), jak sedí někde v křesle a jako vedoucí letového provozu důležitě přepíná obrazovky! (SMÍCH) Ale zatím je to na jevišti oba baví, i když teda, musím říct, že začali poměrně zhurta. Místo

co by si poprvé zahráli třeba v nějaké roztomilé vánoční hříčce jako andělíčky, Vašík začal v Trójankách a pak v Richardovi III., Tonda v Brechtově Kavkazáku... Husty!!!

Milane, díky moc za příjemný rozhovor, ráda jsem si s tebou po letech zase popovídala. A při tvém odchodu z Brna a návratu do Pardubic ti přeji hodně štěstí a spoustu dalších krásných rolí!

Čert tě vem! ... Já už vlastně nevím, co je návrat a co odchod... Z jakého pohledu to vlastně brát? Já jsem přece neodešel do Brna, já jsem se do Brna vrátil! A teď odcházím z Brna? Nebo se vracím do Pardubic? Anebo odcházím do Pardubic? Nebo jak to teda je? (SMÍCH) V každém případě se do Pardubic moc těším a doufám, že se to všechno nějak zařídí samo a k dobrému! A teď běžím na vlak!

AnH

JAKO FREDDY EYNSFORD-HILL V MY FAIR LADY, VCD 2006, FOTO M. KLÍMA

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYL MALÝ! ANEB *Jan Hyhlík*, JAK HO NEZNÁTE...

ZAČÍNÁJ JSEM U KRESLENÍ, POKRAČUJAL HUDBOU (SE SVOU SESTROU)... A SKONČIL U DIVADLA!

DOBŘÁ ZPRÁVA Z PRAHY

Těsně před posláním únorového zpravodaje do tiskárny dorazila do divadla úžasná novina z Herecké asociace, která právě vyhlásila širší nominace na **Ceny Thálie 2014**. Mezi nominovanými na Ceny Thálie za mimořádný jevištní výkon v operetě, muzikálu či ostatních hudebně-dramatických žánrech se objevila hned dvě jména z našeho souboru! Ceněnou

vázu podle návrhu architekta Bořka Šípka za svůj herecký výkon mohou získat **DAGMAR NOVOTNÁ** za roli Fräulein Schneider v Cabaretu a **MARTINA SIKOROVÁ** za roli Sestry Mary Amnesie v Jeptiškách. Zda uspějí, se dozvíme až v březnu, ale už samotná nominace je ohromný úspěch! Gratulujeme!

RaS

D. NOVOTNÁ V CABARETU, FOTO M. KLÍMA

M. SIKOROVÁ V JEPTIŠKÁCH, FOTO J. SEJKORA

MAREK BRODSKÝ A JEHO VESELÉ KRCHOVY

Konec pochmurného února ve foyer projasní obrazy výtvarníka **MARKA BRODSKÉHO**, který zde bude vystavovat své groteskní malby. Vernisáž výstavy s názvem **Veselé krchovy** se uskuteční v sobotu 21. února před premiérou nové dramatisace Singerova Kejklíře z Lublinu a k vidění bude až do 23. dubna.

Marek Brodský (1959) se uvedl do povědomí široké veřejnosti nejen jako „syn slavného otce“ Vlastimila Brodského, ale také jako filmový herec – debutoval roku 1981 ve snímku Dneska přišel nový kluk. Herectví se však již téměř nevěnuje.

Velkou část svých uměleckých vloh vkládal také do hudby – dlouhá léta (1983-2006) byl bubeníkem, textařem a kapelníkem populární rockové kapely Nahoru po schodišti dolů band. Po jejím opuštění se věnuje takřka výhradně výtvarnému umění, které je de facto jeho původní profesí. Absolvoval SUPŠ, studoval animovanou tvorbu na FAMU a posléze pracoval v oboru užité grafiky (filmové plakáty, obaly CD/děček). Od roku 1982 působil jako animátor ve studiu Bratři v triku a ilustroval několik knih.

V současné době je jeho doménou volná tvorba, která v sobě nese podobnou atmosféru jako jeho písňové texty. Pro jeho díla je typický sarkasmus a černý humor, nechybí jim nadhled a spojování zdánlivě nesourodých motivů.

RaS

ŠTĚDRÁ PŮLNOC ODHALILA NOVOU PODOBU PRŮČELÍ MALÉ SCÉNY

Východočeské divadlo otevírá „své brány“ i o půlnoci na Štědrý den, kdy se v Městském divadle koná tradiční **Štědroonoční zpívání**. Každoročně se zde scházejí herci s diváky, povídají si a společně zpívají (nejen) koledy.

V pořadí již čtrnáctý sváteční večer byl výjimečný především představením makety průčelí Malé scény ve dvoře, jehož výtvarnou podobu navrhl Pavel Novotný a které by se mělo dočkat razantní úpravy. „Průčelí bude tvořit tanečník s deštníkem, což evo-

kuje jednu scénu z muzikálu Zpívání v dešti,“ uvedl Pavel Novotný. Přítomní diváci v rámci symbolické sbírky, která probíhala v průběhu večera, věnovali na úpravu vstupu na Malou scénu 18 014 korun, za což jim patří velký dík!

Obecenstvu v rámci neformálního programu zahráli také členové hudebního seskupení Kosteam sdruženého okolo ekonomického náměstka divadla Bohumila Kosa a radost rozdával i pardubický Lions Club.

RaS

SVÁTEČNÍ ATMOSFÉRU SI S DIVÁKY V DIVADLE UŽÍVALI I MARTINA SIKOROVÁ A ZDENĚK RUMPÍK.

SVŮJ VÝTVARNÝ NÁVRH DŮSTOJNÉHO VSTUPU NA MALOU SCÉNU DIVÁKŮM OSOBNĚ PŘEDSTAVIL HEREČ A VÝTVARNÍK PAVEL NOVOTNÝ.

BĚHEM VEČERA BYLO TAKÉ POKŘTĚNO ŠTĚNĚ JMÉNEM ARISTOKRAT, JEHOŽ ČEKÁ KARIÉRA VODICÍHO PSA. ZE SDUŽENÍ PŘÁTEL VODICÍCH PSŮ MU HODNĚ SIL POPŘÁLA JANA ŠTROCHOVÁ.

LÁDĚ ŠPINER MEZI DIVÁKY, KTERÉ PŘÍSPÍVALI NA ÚPRAVU PRŮČELÍ MALÉ SCÉNY VE DVORE. FOTO J. SEJKORA

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

RADEK ŽÁK, který v lednovém čísle Divadelního zpravodaje odpovídal na otázky Kristiny Jelínkové, vrátil pomyslnou štafetu hereckých rozhovorů ženě. Požádal o čas MARTINU SIKOROVOU, se kterou si povídal mezi zkouškou Singerova Kejklíře z Lublinu a odjezdem na zájezd do Mladé Boleslavi s inscenací Jeptišek...

AnH

Bála ses, Martino, někdy na něco zeptat?

Ježíšku, strašně, ale to je hrozně intimní, takže o tom vůbec nebudu mluvit.

Ani neřekneš, koho ses bála zeptat?

Nééé! ... Ale bylo to zrovna včera, tak to je sranda. (SMÍCH)

Spíš v tý noční košili předělaný z pyžama? Cože?!?

Jestli spíš v tý noční košili předělaný z pyžama...

Ty jsi dobrej! Ona byla udělaná z nekvalitní látky, a jak jsem ji párkrát vyprala, přestože to bylo na málo stupňů, tak se zaprala. Původně byla červeno-bílá... A já to hrozně nemám ráda, když se věci zaperou. Ale jak jsem ji přešila, tak jsem ji ani nemohla reklamovat! (SMÍCH) Takže v ní nespím.

Červeno-bílá? To jsou tvoje barvy?

Ne. Já jsem ji dostala. Sama bych si takhle asi nevybrala, ale červeno-bílá mi nevadí.

Aha, tak to nemá se Slávií nic společného?

Ne, vůbec.

Ani s pardubickým hokejem?

Ne. A já bych spíš fandila Třinci. Hokej? Poprvé jsem byla na hokeji s dědou právě v Třinci, a přestože mě hokej nikdy nezajímal, tak tam jsem z toho byla u vytržení. Pak jsem šla s kamarádama tady v Pardubicích a vůbec mě to nebralo, tak jsem si říkala, až tady bude hrát ten Třinec...

Aha. To je zvláštní, Třinec je totiž taky červeno-bílý. Přiznám se, Martino, že jsem ponejprv požádal o rozhovor někoho jiného, přestože jsem předpokládal, že ten člověk řekne „ne“. A „ne“ řekl. Když jsem oslovoval tebe, počítal jsem, že řekneš „ano“. Dokážeš někdy říct „ne“?

Ano. (SMÍCH) Ale někdy mi to trochu trvá.

R. ŽÁK A M. SIKOROVÁ, RACEK, VČD 2008, FOTO L. FORMÁNEK

M. SIKOROVÁ A R. ŽÁK, POSLEDNÍ VÍKEND, VČD 2013, FOTO M. KLÍMA

Takže mi možná ještě „ne“ řekneš, ale to bude až po rozhovoru. Martino, co muži? Jaký typ mužů se ti líbí? Nemluvíme o duši...

Já o takových věcech nechci mluvit. Myslím, že je to strašně navázané na tu duši, a pak ještě nejen na ni... (SMÍCH) Ale na první dobrou bych řekla: vysoký, štíhlý, šlachovitý. Ale ve skutečnosti je to pak všechno úplně jinak...

Vím, že doma nemáš vanu. Těšíš se tedy na vanu v nově zkoušené inscenaci Kejklíře z Lublinu? ... Že bych si ji půjčila domů?

Vidíš. Aby ses s ní sžila, vid'

Děk za nápad! Asi ji ale budu muset dát do sprchového koutu nastojato! (SMÍCH)

Martino, ženy? Líbí se ti nějaká žena, že bys ji uvedla jako svůj symbol krásy? Zapomeň teď, prosím, na zrcadlo.

(SMÍCH) Určitě znáš svoji ženu, ta je třeba krásná. Je strašně moc krásných žen. Nevím proč, ale třeba bych chtěla mít vlasy jako paní Preissová v Jak vytrhnout velrybě stoličku, ona je přece úplně nádherná. Mně se líbí krása, když vychází z té ženy. Někdo má větší štěstí, že s tím nemá takovou práci, a někdo si s tím tu práci musí dávat. A někdo si řekne, kurňa, já si tu práci nechci dávat!

Před rokem jsi v rozhovoru pro zpravodaj uvedla, že herectví je pro tebe trénink pro život. Teď zkoušíš v Kejklíři roli Magdy, budeš mít vanu... Myslíš, že by se takhle postava pro tebe mohla stát dobrým tréninkem pro život?

Já to myslela jinak. Trénink pro život je, že se sebereš, posíláš odvahu a na to jevišť jdeš. Ale

já mám v poslední době pocit, že divadlo je hlavně to, co se děje mimo jeviště. Pravda, jevištní zážitky jsou velká věc. Párkrát se mi podařilo dostat na nějakou vlnu a řekla bych, že to představení ode mě mělo smysl, a bylo to právě proto, že jsem nic nedělala a jenom jsem tam byla. Ale to, co se děje kolem, že sedíme na čtené zkoušce, to, o čem se tam mluví, to jsou tak velké věci, až mě napadá, jestli je ospravedlnitelný, že to divadlo dělám leckdy kvůli věcem, které se vůbec neodehrávají na jevišti. Například dnes na zkoušce jsem nedokázala jít do toho tak, jak bych strašně chtěla. Tak jsem si řekla, že největší úkol je se uvolnit a jenom to přijmout, to, že to prostě nejde – no a co! Tak to je pro mě ten trénink pro život.

Před pár lety jsme spolu byli na dovolené u Jónského moře. Byla jsi od té doby u nějakého jiného moře? Nebo tak nejde o moře jako o zemi, kterou navštívíš?

Mám moc ráda moře, protože mám ráda teplo. Přitom na slunko moc dlouho nevysídím. Mně stačí být ve stínu... jen, když je teplo... to mám moc ráda... a slanou vodu. Od té doby jsem byla dvakrát v Itálii... na severu...

Martino, poslední otázka na tebe je tvoje. Dej si ji, prosím tě, sama.

Mám pro sebe otázku, ale ta není do zpravodaje, a tu si teď budu zodpovídat...

Děkuji moc, Martino, za tvůj čas. Přeji šťastnou cestu do Boleslavi.

(POSLEDNÍ OTÁZKU SI MARTINA SKUTEČNĚ POLOŽILA, ALE JELIKOŽ JSOU ROZHOVORY AUTORIZOVÁNY, CHCETE-LI CENZUROVÁNY, VY SE JI S PROMI-
NUTÍM NEDOZVÍTE.)

RaŽ

Patnáct let festivalu v knižní podobě

Pardubická soutěžní přehlídka nejlepších divadelních komedií letos slaví půlkulaté narozeniny. Festival je sice stále ještě mladý, ale milovými kroky dospívá, nasbíral už mnoho zkušeností a brzy bude plnoletý. Jeho patnáctiletou životní pouť se snaží zmapovat nová publikace **15 let GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích**. Vzpomínková kniha, kterou uspořádal Radek Smetana a jejíž výtvarná podoba je dílem grafičky Kateřiny Formánkové, se podrobně věnuje posledním čtyřem ročníkům festivalu, neboť první „desetiletka“ byla již detailně zpracována v předchozích

pětiročenkách z let 2005 a 2010. Současná publikace tedy alespoň v rychlosti připomíná výsledky prvních deseti let přehlídky a následně pak ve fotografiích provádí všemi dny minulých čtyř ročníků, jubilejní XV. ročník přibližuje alespoň jeho programem a fotogalerií zúčastněných komedií. Roky 2011–14 hodnotí vybraní členové odborné poroty, kteří se GRAND Festivalu smíchu dlouhodobě věnují. Knihu si od jejího křtu při zahájení festivalu můžete zakoupit v předprodeji divadla či v divadelním obchůdku ve foyer. **RaŠ**

HOLKY, CO UMĚJÍ ŽÍT

ANEB PŘED DERNIÉROU S HLAVNÍMI AKTÉRKAMI KOMEDIE HOLKY Z KALENDÁŘE

R. CHVALOVÁ, J. JANOUŠKOVÁ, J. PAULOVÁ, D. NOVOTNÁ, L. MECERODOVÁ A H. MALEHOVÁ, HOLKY Z KALENDÁŘE, FOTO J. VOSTÁREK

Mám moc ráda komedii **HOLKY Z KALENDÁŘE**. Líbí se mi text, který je dobře a vtipně napsaný, přiznávám, že je možná místy sentimentální, ale nevadí mi to. Navíc je dost britský, což já, milovnice anglo-americké literatury, mám ráda. A abych řekla pravdu, hra je mi blízká i proto, že je o „holkách“ v mém věku, kterým velmi rozumím. A nejsem v tom sama. I herečky měly podobné pocity. Nyní se ale přiblížila už skutečně definitivní derniéra. Budou herečkám jejich „Holky“ chybět? Když jsem se jich ptala, zdálo se, že ani jedna se se svou postavou nebude loučit snadno. Proč?

LÍDA MECERODOVÁ: Že „Holky“ končí, je mi a bude moc líto, protože tu roli miluju a ne tak často se k takové práci dostanu. Bylo to moc fajn zkoušení, kdy jsme mohly prosadit i svoje nápady. Do jisté míry se mě osobně dotýkaly věci, které postavy řešily. S Janou Paulovou, která u nás hostovala, byla bezvadná spolupráce, byla a je moc milá a příjemná kolegyně. A ještě mě bavily převleky, kterých jsem měla strašně moc, ze začátku jsem měla starost, jak se to bude stíhat, ale vyšlo to. A co je důležité, hra byla moc dobře přijata diváky, a to herečku na děkovačce vždy těší.

ROMANA CHVALOVÁ: Některá představení jsou mojí srdeční záležitostí, to je pak člověku líto, když končí. A právě Holky z kalendáře takové jsou.

DÁŠA NOVOTNÁ: Mně se bude po „Holkách“ moc stýskat. Ta hra se dotýkala každé z nás. Jak to říká postava Johna, kterého hraje Jirka Kalužný. Bylo to o nás, ženách v tomto věku...

Připomínám všem citát ze hry: Květiny z Yorkshiru jsou jako ženy z Yorkshiru. Každé stádium jejich vývoje se vyznačuje osobitou krásou. Poslední období je ale vždycky nejúžasnější. A potom, velmi rychle, všechny odkvetou. (VŠECHNY SE SMĚJEME)

DÁŠA NOVOTNÁ: Tak možná to období není nejúžasnější... Ale v každém případě je žena v tomto věku citově zranitelná, často se cítí všelijak, ale také může být plná citu a elánu. Má už něco za sebou a na život pohlíží jinak.

PETRA JANEČKOVÁ (MAJÍCÍ TENTO VĚK JEŠTĚ PŘED SEBOU): Ale toto téma se týká nás všech. Dříve byly ženy v tomto věku – po padesátce – už babičky, určitě jsme je tak vnímaly. A dnes? Jsou to aktivní emancipované ženy v nejlepším věku.

DÁŠA NOVOTNÁ: Teď, když jsou už děti pryč, máme šanci žít svůj život, užívat si. A dělat věci jinak než předtím. A já jsem šťastná, že umím takhle žít.

PETRA JANEČKOVÁ: Hranice stárí jsou jenom ve tvém mozku. Je důležité žít naplno, neumenšovat si život ani ve vyšším věku, ale naopak si ho rozšiřovat.

DÁŠA NOVOTNÁ: Ženy mohou být aktivní a šťastné v jakémkoliv věku, záleží to jenom na nich.

PETRA JANEČKOVÁ: Taková chci být za pár let, jako postavy této hry. Vidíte, holky, byla to ohromná legrace a přitom je to tak pravdivé a ze života...

JINDRA JANOUŠKOVÁ: Já jsem byla šťastná, že jsem se v „Holkách“ potkala s Janou Paulovou, protože naši rodiče byli spolu v angažmá a byli kamarádi. Člověka vždy potěší, když potká někoho, s kým ho spojují vzpomínky a citové vazby na mládí. Na jevišti jsme měly k sobě hodně blízko, rozuměly jsme si a byly na sebe napojené. I když jsme se v profesním životě nikdy nepotkaly, přes své rodiče jsme o sobě věděly. No, prostě jsem měla toto představení moc ráda, bylo mi v něm dobře.

HELENA MALEHOVÁ: Speciálně pro mě mělo zkoušení a hraní této hry ohromný význam, protože já hraju v divadle jenom nárazově. Byl to takový můj životabudič. Strašně ráda budu vzpomínat na děvčata i na skvělou atmosféru při práci. Měla jsem radost, když jsem během představení a hlavně pak při děkovačce viděla v publiku muže, bylo znát, že ta komedie trochu přispěla k pochopení ženské duše. Byla to hra o lidech, měla lidské podhouby, a to určitě i tím, že příběh je podle skutečné události. Pomohlo tomu ale i zpracování režiséra.

LÍDA VLÁŠKOVÁ: Pro mě bylo taky příjemné, že jsem se potkávala s Janou Paulovou, spolužačkou z DAMU. Bylo milé, že se můžeme vidět a trochu si zavzpomínat. Vždy, když v Pardubicích hraje, jdu se na ni podívat. Ale i na další spolužáky – Simonu Stašovou, Zdeňka Žáka... Na „Holkách“ byla vždy bezvadná atmosféra, po představení jsme všechny chodily do klubu „pokecat“. A výborné byly děkovačky, ty mi vždy zvedly náladu.

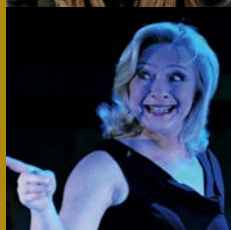
A co na to náš host JANA PAULOVÁ?

Pro mě bylo moc důležité setkání s úžasnými dámami z vašeho divadla. To bylo na tom to NEJ! A teď, když si uvědomuji, že budu hrát „Holký“ naposledy, je mi z toho smutno. A také se mi bude stýskat po pardubickém publiku. Bylo mi u vás moc dobře!

Není to až moc dojemné? Ale ano, je, jenomže v divadle je život plný vypjatých emocí. Je vidět, že v dámské šatně se bude často vzpomínat na komedii, kterou měly „holky“ rády. Doufáme, že ji co nejdříve nahradí jiná, stejně oblíbená, stejně úspěšná, a co je nejdůležitější – taková komedie, která herečky osloví a dotkne se jich.

JaU

**DERNIÉRA V SOBOTU 14. ÚNORA OD 18:00
V MĚSTSKÉM DIVADLE**

Výročí (nejen) pro pamětníky

V únoru oslaví úctyhodné 85. narozeniny herec, režisér a spisovatel KAREL URBÁNEK, jehož profesní začátky v 50. letech jsou spjaté právě s našim divadlem a především s érou režiséra Karla Nováka. Mnozí diváci si ho jistě pamatují v titulních rolích milovníků, často jako partnera herečky Blanky Bohdanové.

K. URBÁNEK S B. BOHDANOVOU, MANON LESCAUT, VČD 1954

Karel Urbánek

(nar. 13. února 1930)

Původem Pražák narozený, jak často sám rád dává k lepšímu, ve smíchovském sanatoriu Sanopz (někdejší exkluzivní nemocnici pro prominenty komunistického režimu) strávil většinu svého dětství v Hradci Králové. Zde absolvoval na gymnáziu a začal se zajímat o rozhlas, který byl v té době v Hradci v plenkách (první vysílání Československého rozhlasu se tam uskutečnilo v roce 1945). Karel Urbánek tehdy účinkoval v rozhlasových hrách, dokonce i režíroval, díky čemuž získal přípravu ke zkouškám na pražskou konzervatoř (1949). Stejně jako např. Jana Štěpánková byl i on následkem tehdejší školské reformy přijat ne na střední, ale rovnou na vysokou školu, a stal se tak posluchačem úplně prvního ročníku pražské DAMU: „Udělali jsme zkoušky, a když jsme po prázdninách přišli do školy, řekli nám, že jsme vysokoškoláci!“ Do angažmá v Pardubicích odcházel v roce 1953 s jízlivou poznámkou Otomara Krejčí: „Haničinec se vrátí domů a doprovodí ho Urbánek z Hradce Králové, aby pochopil, co je lokální patriotismus.“ A právě spolužák, pardubický rodák Petr Haničinec, další spolužačka Jana Štěpánková a častá jevištní partnerka Blanka Bohdanová jsou kolegové, na něž Karel Urbánek vzpomíná nejvíce. Starší diváci si jistě pamatují legendární Manon Lescaut (1954), kde Bohdanová s Urbánkem ztvárnilí ústřední mileneckou dvojici. Inscenace režiséra Karla Nováka se hrála celých šest let a vyprodala i letní představení v pražské Valdštejnské zahradě.

Karel Urbánek se stal brzy populárním pardubickým hercem, dostával jednu skvělou hereckou příležitost za druhou – např. role Perdicana v Mussetově dramatu *Se srdcem divno hrát* (1955), Leona v Paní Bovaryové (1960), Ruy Blase v Hugově dramatu (1959). Jak sám říká, byl to pro něj jako pro herce výborný rozjezd. A nejen to: v pardubickém angažmá tehdy poznal i svoji první ženu Nadu Balabánovou, herečku a zpěvačku, později známou právě pod příjmením Urbánková.

V roce 1960 odešel Karel Urbánek z Východočeského divadla, aby mohl spolu s Janem Otčenáškem založit v Praze divadlo poezie. Shodou okolností se jejich projekt neuskutečnil a Urbánek nakonec veskrze náhodou získal angažmá v divadélku Paravan, v jednom z tehdejších divadel malých forem, kde působili např. Josef Škvorecký nebo Ivan Vyskočil. Karel Urbánek zde strávil následujících pět let, hrál, režíroval, autorsky se podílel na oživování starých pražských kabaretů, dokud divadlo nebylo v roce 1965 rozpuštěno.

Když Paravan ukončil svou činnost, stal se Karel Urbánek na dlouhá léta předním hercem pražského Divadla S. K. Neumanna (dnešního Divadla pod Palmovkou), kde setrval až do svého odchodu do důchodu začátkem 90. let. Setkal se zde s režiséry zvučných jmen, jako byli Jan Grossman, Otomar Krejča nebo Václav Lohniský. Kromě činoherního herectví a režie se Karel Urbánek věnoval rozhlasu – opět jako herec i režisér. Velmi populární byl ve své době první seriál v historii rozhlasu *Jak se máte, Vondroví?* (1975–89), v němž hrál titulní roli spolu s Jiřinou Švorcovou. Psal také hry a adaptoval různé literární předlohy jak pro

rozhlas, televizi, tak i pro divadlo (např. adaptace Otčenáškovy novely *Romeo, Julie a tma* pro Východočeské divadlo). Jako spisovatel debutoval v roce 1980 knížkou s názvem *Vyznání o životě*, za kterou získal později Cenu Františka Langeru za tvorbu v oblasti povídek. Ke své literární tvorbě vtipně poznamenal: „Stárnu, blbnu, chudnu, tak píšu...”

Ve filmu se Karel Urbánek objevil poprvé v roce 1964 v Pinkavově snímku *Neobyčejná třída*. Následně byl obsazován většinou do rolí úředníků, kriminalistů a policistů (např. *Drahé tety a já*). Hrál také v televizních seriálech, jako byli *Chalupáři*, *Nemocnice na kraji města* nebo *Sanitka*. V roce 1999 získal Cenu Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu. Se svou druhou ženou, herečkou Janou Vychodilovou, která byla také jeho dlouholetou kolegyní, žije nyní na chalupě v Jižních Čechách. Odtud mi také poštou přišel dopis plný krásných vzpomínek na Pardubice, o který bych se s vámi ráda podělila...

ANH

PAN URBÁNEK PRO POBAVENÍ K DOPISU
PŘILOŽIL FOTOGRAFII S POPISKOU: MANON
LESCAUT A RYTÍŘ DES GRIEUX V CIVILU.

Když mi na podzim roku 1993 zavolal do Prahy František Laurin, tehdy šéf činohry Východočeského divadla, zda bych v Pardubicích neuvedl některý ze svých kabaretů, které se v Praze hrají, řekl jsem ano, ale že pro Pardubice dám dohromady scénář nového kabaretu – písničky, výstupy, vtipy a scénky z 20. let pod názvem Š láskou je blaze ve staré Praze. Herecky se v něm vyřádil Milan Sandhaus a spolu s ním Michaela Lohnišská, Martin Mejzlík, Pavel Novotný..., z těch nejmladších Eva Řezáčová, začínající Sandra Pogodová, dnes známá televizní herečka, a rovněž začínající herec, zpěvák Michal Malátný, dnes šéf populární hudební skupiny Chinaski.

V době zkoušení vyšel v Pardubických novinách článek Milady Velehradské s titulkem: S Karlem Urbánkem o jeho kabaretu a setkání po letech s Des Grieuxem. Píše se tu, že „dotyčného si diváci pamatují z jeho nejslavnější postavy – Rytíře des Grieux v Nezvalově Manon Lescaut. Spolu s Blankou Bohdanovou vytvořili nezapomenutelný legendární pár, který jak blesk zazářil na tehdejších divadelních nebi.“ Hezky nadneseně řečeno, až se tomu člověk

usměje. Ale pravdou je, že představení Manon nám tenkrát před léty dalo prožít něco naprosto neekvaného.

Ředitel divadla a režisér představení Karel Novák po pár měsících, co nastoupil, dokázal vrátit divadlu diváka a u pokladen se opět stály fronty na lístky. Právě on tehdy přišel s nápadem, že bychom mohli nazkoušet hru, která by se dala hrát na jevišti i v přírodě – třeba v Pardubicích na zámekém nádvoří. Hledalo se, až někdo vyslovil, co takhle Nezvalovu Manon? A bylo rozhodnuto. Vždyť máme ideální představitelku – Blanku Bohdanovou! Pro ni je tahle role jako stvořená!

A začalo se zkoušet. Dozkoušeli jsme v divadle v Chrudimí. Naše divadlo se přestavovalo, takže jsme měli první premiéru v Chrudimí 21. srpna 1954. Druhá premiéra na mateřské scéně proběhla 4. října za účasti autora, básníka Vítězslava Nezvala. Představení skončilo, diváci tleskali a my byli nadšení. A tleskali dlouho a někteří i ve stoje. Druhý den se to rozneslo po celém městě a rázem byly všechny následující reprízy vyprodány. Na zámku v Pardubicích jsme Manon nakonec nehráli, ale dostali jsme nabídku do Prahy – odehrát představení ve Valdštejnské zahradě. Osm hodin večer, hlediště uprostřed zeleně bylo plně obsazené. A když jsme dohráli, pražští diváci nám nadšeně tleskali. Vzápětí divadlo dostalo další nabídku – na podzim odehrát Manon v Hudebním divadle v Karlíně. Velikánské hlediště, a i to bylo pokaždé vyprodané. A pokaždé seděl v ředitelské lóži Vítězslav Nezval.

Manon jsme hráli několik sezón, přežila i moji vojnu a hráli jsme ještě tehdy, když už byla Blanka Bohdanová členkou Městských divadel pražských. To bylo moje herecké mládí. A díky za něj! Často si vzpomínám, tak nikdy nezapomenu.

Karel Urbánek

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Príspevek Východočeskému divadlu nemusí být vždy jen ve formě finanční dotace, někteří podnikatelé mohou prostřednictvím divadla nabízet jisté výhody plynoucí z jejich podnikání přímo divákům či předplatitelům. Mezi takové patří i pan PETR VAŠÍČEK, provozovatel výstavního centra Ideon, kde divadlo spoustu let pořádalo divadelní plesy, a zároveň majitel parkovacího domu Centrum na Karlovině, kde mají návštěvníci divadla po předložení vstupenky na představení možnost parkovat dvě hodiny zdarma. Za tuto službu jsme velice vděční, protože parkování v centru je zejména během večerních představení velmi komplikované.

Pane Vašíčku, proč jste se rozhodl právě pro tuto formu podpory Východočeského divadla?

Tato forma podpory je nejpřirozenější, jelikož parkovací dům Centrum a Východočeské divadlo jsou v těsné blízkosti a ve večerních hodinách je v parkovacím domě volná kapacita.

Občas by se mohlo zdát, že si divadlo a centrum Ideon konkurují, protože obě instituce pořádají kulturní akce. Cítíte mezi námi nějakou rivalitu? Rivalitu rozhodně nepociťuji, Ideon má větší prostory a jiné zaměření na koncerty, plesy a další společenské akce.

Je pro vás obecně kultura důležitá?

Určitě! Je to jeden ze základů vzdělanosti a vyspělosti celé společnosti.

Sám pravidelně navštěvujete naše představení, dokonce jste premiérovým předplatitelem. Co z našeho repertoáru byste doporučil ke zhlédnutí?

V letošní sezóně je to jednoznačně muzikál Cabaret. Osobně preferuji komedie a muzikály...

Na přelomu ledna a února pořádáme v divadle GRAND Festival smíchu. Co říkáte na myšlenku seztat do jednoho města nejlepší komedie z republiky a v jednom týdnu je prezentovat divákům?

Festival smíchu je unikátní myšlenka vzájemného porovnávání uměleckých souborů divadel z celé České republiky. Z jeho programu si vždy vyberu a rád se ho osobně účastním.

Festival letos slaví 15. narozeniny. Co byste mu popřál do dalších let?

Festivalu přeji mnoho zajímavých titulů, aby se Východočeské divadlo plnilo spokojenými diváky ještě sto let.

Děkují za rozhovor i za vaši podporu!

RaS

NOVÉ DÁRKOVÉ PŘEDMĚTY

Jste fanoušky našeho divadla a chtěli byste mít doma od nás něco na památku? Navštivte divadelní obchůdek ve foyer, předprodej vstupenek či on-line objednávku na webových stránkách divadla www.vcd.cz (odkaz Dále nabízíme) a vyberte si z nových upomínkových předmětů, které jsme pro vás nechali vyrobit. Můžete například nosit na klopě placku připomínající divadlo či festival, pít čaj nebo kávu z divadelního hrnku, nosit věci v divadelní tašce... Určitě si vyberete!

RaS

VÝZNAMNÝ SPONZOR
GRAND Festivalu smíchu 2015

PRONÁJEM 724 805 805 www.psn.cz PRODEJ 720 503 014

PODNIKEJTE S NÁMI

NEJVĚTŠÍ VÝBĚR NEBYTOVÝCH PROSTOR
 K PRONÁJMU PARDUBICE, HRADEC KRÁLOVÉ
 (kanceláře, sklady, dílny, obchody, park. místa...)

PRODEJ VOLNÝCH BYTŮ PO REKONSTRUKCI
 CENTRUM PARDUBIC A HRADCE KRÁLOVÉ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JANOSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVAČÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

 Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Alukov®
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

 Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

LOUBA
 AUTO

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 Česká kultura
 Přehled kulturních programů

Country
 RADIO

RADIO ČERNA HORA
 VÝCHODOČESKÁ TĚŽARNA

V1
 východočeská televize

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio Pohoda
 ROCK & BEAT
 WWW.RADIO-PARTNER.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

 BARTH MEDIA

era

VCS
 VÝCHODOČESKÝ CENTRUM VSTUPENKY

MULTI

Kavoviny

Vema®

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ÚNOR 2015 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. LÁŠKA A V. MACKOVÁ, KAVKAZSKÝ KRÍDOVÝ KRUH, FOTO J. VOSTÁREK